

[Arbejdsministeren]

At hjælpe – hvad er det? Det er mange ting. Det er ikke bare at følge en eller anden svensk model; det er også at få nedbragt ledigheden, at få sat flere i arbejde, hvad vi har gjort. Hvis man bare ser på stigningen i beskæftigelsen fra tredje til fjerde kvartal 1984, vil hr. Kaj Poulsen kunne se, at regeringens politik har hjulpet. Og hvorfor? Fordi vi ikke bare har satset på det, socialdemokratiet gjorde – f.eks. ungdomsgarantiordninger, der overhovedet ikke virkede, og som oppustede den offentlige sektors udgifter – men har ført en stram indkomspolitik. Det er også midler til at hjælpe folk i arbejde.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop i anden omgang, er arbejdsministerens udtalelser om, hvad det er for grupper, vi taler om kommer ind i systemet, hvis dette forslag nogen sinde bliver til noget.

Jeg vil da ikke undlade at gøre opmærksom på, at i arbejdsmarkedsudvalget har vi fået et af arbejdsministeren underskrevet notat, som viser, at tilgangen til arbejdsmarkedet indtil 1990 bliver på 170.000 personer, hvoraf de 75 pct. er kvinder. Det er arbejdsministerens eget notat. Så kan vi jo godt stå her og vikle os ind i en hel masse om, at der også kommer andre ind i A-kassesystemet, men det er i høj grad fra den gruppe, der kommer folk ind, og det er altså i høj grad kvinderne og de unge, dette kommer til at gå ud over.

Jeg vil godt sige, at fordi man har haft en socialdemokratisk regering i Sverige og måske nogle russiske u-både et eller andet sted, bliver Sverige altså ikke særlig socialistisk. Når vi skal diskutere sammenligninger, skal det ikke kun være ud fra, om man i Sverige har 5 karensgange for arbejdsløshedsunderstøttelse. Nej, så skal man se på, hvordan svenskerne har prøvet at løse deres arbejdsløshedsproblem. De har gjort det betydelig bedre end vi ved at sætte en masse ting i gang, bl.a. nogle af de ting, vi har forsøgt gang på gang herhjemme.

Hvad er det, de unge mennesker vil, og hvad er det for grupper, vi egentlig taler om her? Det er ikke dem, der vil have en uddannelse, det er dem, der er færdige med deres uddannelse, vi taler om, og det er dem, der vil have et arbejde. Selvfølgelig kan man ik-

ke bare sammenligne ud fra én lovgivning. Man er nødt til at sammenligne ud fra betydelig mere.

Det tredje, jeg vil sige, er vedrørende arbejdsministerens solidaritet med den øvrige regerings ministre. Jeg kan forstå, at der er en vis solidaritet deri, at når de andre skal spare, så skal jeg også inden for mit ministerium, og der er kun 3 steder, jeg kan gøre det, og det er på uddannelse, arbejdsmiljø og A-kasserne.

Det er en underlig form for solidaritet mellem regeringens ministre. Man får lagt en besparelsesdyne ned over hovedet, og så siger man: jeg skal have min del af det, og den skal have den del af det, og den skal have den del af det. Og den, der ingen del får af det, er sådan set skatteministeren. Han får lov til at blive ved med at køre et skattesystem, som er det mest tåbelige i denne verden, og hvor man kunne kradsse nogle penge hjem; men man skal være solidarisk med skatteministeren. Jeg ved ikke, hvad det er for en argumentation. Det hjælper i hvert fald ikke de arbejdsløse, det kan jeg da se.

Formanden:

Vi kommer vidt omkring i dag.

Estrup (RV):

Jeg tror, det fremgik af mit første indlæg, at jeg ikke havde nogen intention om at forlænge denne debat, men når arbejdsministeren er så venlig at henvende sig i et længere indlæg til mig, så synes jeg dog, jeg vil svare. Jeg var ganske imponeret over, hvor intenst arbejdsministeren havde lyttet, og i øvrigt over, hvor meget arbejdsministeren havde fået ud af det lille minuts tid, jeg var på talerstolen.

Lad mig sige, at hvad angår begrebet mao-chisme, vil jeg lade arbejdsministeren om, hvorvidt det skal opfattes som ros eller som ris; det tror jeg vi skal lade ligge til en anden gang. Derimod vil jeg gerne sige noget om det, jeg bebrejdede arbejdsministeren. Det var ikke arbejdsministerens mangel på mod, men derimod mangel på perspektiv, og det er noget ganske andet.

Jeg mener, at det, der er fejlen ved det foreliggende forslag, er det manglende perspektiv. Det, der ville ske med dem, som nu ikke ville kunne få dagpenge, ville være, at